

Lørdagspiger i torsdagsbaren

Ved at genskabe Lørdagspigerne ville pensionisten hjælpe de søde piger bag Humlebys torsdagsbar med at få fuldt hus.

22. afsnit i Onkel Svends julefeuilleton.

Det var en mørk og stormfuld nat. Pensionisten sad ved sin nye computer med blanke øjne og svømmede hen til liflige toner med Lørdagspigerne. – Det var vel nok tider dengang, da der var garanti for mindst et nummer med Lørdagspigerne ikke kun om lørdagen men især om søndagen ved middagstid i Giro 413.

I årevis havde der ikke været en lyd fra Lørdagspigerne på en eneste af Danmarks Radios mange kanaler hverken på langbølger, mellembølger eller mikrobølger. Men nu havde Den berygtede rørlægger hjulpet ham med at finde en gratis guldgrube på internettet, så nu kunne han høre alt det bedste med Lørdagspigerne, når det passede ham – "Jeg plukker fløjlsgræs", "Den glade vandrer", "Når lygterne tændes" ....

En dag, da hun havde set ham sidde og banke panden ned i sin nye computers tastatur i fortvivlelse, havde hans kone gjort ham opmærksom på, at nu havde rørlæggeren skam også fået en sans for computer lagt oven i sine mange andre sanser.

Efter et par dage, hvor han trods utallige tilløb ikke kunne overvinde sig til at ringe på hos rørlæggeren, fordi han ikke brød sig om at bede netop ham om hjælp, viste det sig, at rørlæggeren kom helt af sig selv ved et tilfælde – en form for hjerte-tilfælde.

Pensionisten var taget ind til byen for at få hjælp i den forretning, hvor han havde købt computeren på tilbud den fredag, som blev kaldt sort fredag.

Turen ind til byen fik han ikke noget ud af; – fordi jeg har handlet en sort fredag, behøver de da ikke at

blive ved med at snakke sort, tænkte han, mens den fortravlede ekspedient stod og lod som om, han havde svar på alle pensionistens problemer.

Da han kom hjem uden at være blevet klogere, kunne han høre, at der var en gæst sammen med konen i soveværelset. Da han åbnede døren, stod rørlæggeren i bar overkrop og spændte sin livrem:

"Nå der er du. Det var ellers dig, jeg kom for at få hjælp af", sagde rørlæggeren. "Jeg fik noget hjerteflimmer her i formiddags. Det gjorde mig helt svedt, som du kan se, men så tænkte jeg, at du garanteret kan hjælpe. Du kan jo det med hjertemassage... men du var ikke hjemme – heldigvis har din kone åbenbart taget ved lære, hun kan nogle tag, som har fået mig til at føle mig tilpas igen."

Det lod pensionisten som om, at han var glad for at høre.

"Ja, og nu vil han til gengæld gerne hjælpe dig med at finde ud af din nye, dyre computer", sagde konen.

"Lad os se på det", sagde rørlæggeren. "Jeg var så heldig at være en af 100 pensionister, som kommunen har foræret en utrolig let betjent – nærmest idiotsikker – computer.

Ikke nok med det; de sender folk til mig i tide og utide for at lære mig at bruge apparatet. De går især op i, at jeg kan finde ud af det med e-post, så alle deres mange væsner bliver sparet for at sende brev".

Pensionisten tænkte forarget, at et større spild af skatteydernes penge end at bruge eksperter på en ligegyldig rørlægger, kunne man vanskeligt forestille sig, men han tog sig sammen og svarede pænt:

"E-post, ja det snakkede de også

om i forretningen, da de prakkede mig den nye computer på, men det kan da ikke være en grund til at købe en computer. Breve, som det ikke haster med, kan man spare lidt ved at sende som B-breve. Men når noget prioriteres så lavt, at det sendes som E-post, så kan det vel være lige meget. Den slags post vil jeg ikke spille tid på...

Men det er vigtigt for mig at finde noget bestemt musik, som ikke er til at opdrive i forretningerne".

"Lad os få tændt for dyret", sagde rørlæggeren.

Rørlæggeren så hurtigt, at en ledning med en besynderlig fatning skulle flyttes til et andet sted, og at der skulle startes noget, han kaldte en "brovser".

– En bruser ved en rørlægger selvfølgelig, hvad er. Men en brovser? – det lød nærmest jysk eller som noget andet udkantsdansk.

Men så genkendte pensionisten skærm billedet. Minsandten om ikke, computeren nu var på internettet.

"Og hvorfor noget musik, skal vi finde", spurgte rørlæggeren.

"Noget med Lørdagspigerne", svarede pensionisten. Han var spændt, og fik næsten tårer i øjnene af bevægelse, da "Den glade vandrer" klingede ud af computerens små højttalere.

"Køb dig en juleøl i Bobs hytte på min regning og sig, at jeg kommer og betaler en af dagene, det her skal du have mange tak for", sagde han.

Inden han gik, havde rørlæggeren vist ham, at han på en hjemmeside, der hed Youtube kunne finde, hvad som helst med Lørdagspigerne eller for den sags skyld med alle mulige andre syngepiger.

Lige her i Humleby så han gode

muligheder for at få Lørdagspigerne til at genopstå, så folk kunne opleve dem lyslevende i virkeligheden. De rigtige lørdagspiger var nu henholdsvis 88 og 91 år og for den tredjes vedkommende desværre afgået ved døden, så nu måtte andre træde i deres sted og genoplive den glade vandrer i fløjlsgræsset.

I Carstengade holder Ulla Henningsen til. Hun kunne få ham til at glemme savnet af Liva Weel og sang de gode gamle sange noget så dejligt. I Bissensgade bor Birgit Brüels barnebarn Kaya, som synger godt nok til at være med i selve Melodi Grandprix, havde han erfaret. Hvis han kunne få de to overtalt, så manglede han kun én.

I Nabo havde han set to kendte sangerinder - Signe Svendsen og Anne Dorte Michelsen - annoncere for at finde et Humleby-hus. Men det havde nok lange udsigter, før en af dem fik sparet penge nok sammen med de priser, husene efterhånden er løbet op i. Nej, dem kunne han ikke vente på.

Tanken om at genoplive Lørdagspigerne kom til ham, da han i novemhernummeret af Nabo læste et "hjertesuk" fra en af pigerne bag Torsdags-baren. Hun var ked af, at så mange blev væk og gik glip af fin musikalsk underholdning. Det gjorde indtryk på ham. Selv havde han holdt sig væk fra torsdagsbaren siden, han trak sig tilbage som Humlebys førstehjælper - en opgave han tog på sig og uddannede sig til efter at have set en nydelig mand pludselig dejse om på gulvet i et overfyldt beboerhus på grund af et hjerteanfald.

Han havde efter et halvt år som Humlebys førstehjælper, hvor ingen i øvrigt gjorde brug af hans evner, sendt en ansøgning til Trygfonden om en hjertestarter. Det måtte kunne gøre det, mente han.

Efter at have fået afslag fra Trygfonden tænkte han, at en førstehjælpsmaskine til folk med hjertestop må Husejerforeningen og Beboerforeningen kunne betale sig fra. Nu hav-

Der var ikke en ledig plads, da Ulla Henningsen sang i Torsdagsbaren, så pensionisten måtte blive udenfor til rygepausen.

de han gjort sit - men et "hjertesuk" fra en af de søde damer bag torsdagsbaren - det var noget andet. Her måtte han træde til. Han ville igen være fast gæst i torsdagsbaren og hjælpe damerne med gode råd til, hvordan de fik flere til at komme.

Den første torsdag aften kunne han ikke klemme sig inden for døren. Der var stuvende fuldt hus, kunne han se gennem vinduerne. Det var Ulla Henningsen, der sang. Da hun holdt pause, lykkedes det ham at komme ind og nappe en stol fra en, der have været ude at ryge, og høre Ulla Henningsen synge de sidste tre-fire sange og slutte af med Liva Weels dejlige sang - den med hele alfabetet.

Ulla Henningsen gik efter sin forestilling rundt og hilste på forskellige naboer. Af så stor en stjerne at være virkede hun meget ligetil og imødekommende.

Pensionisten tog mod til sig og spurgte hende: "Hvad mener du om Lørdagspigerne - var det ikke lige noget for dig at danne en trio og genop-

live deres dejlige sange?"

"Nåh --- Lørdagspigerne - jeg synes ikke lige - nåh jo, det var dem med en version af 'Når lygterne tændes', men de swingede ikke..."

Pensionisten var rystet: "Swingede!? - nej det ved Gud, de ikke gjorde. Det var pæne piger, og de sang noget så pænt - 'Jeg plukker fløjlsgræs' og den slags".

Pensionisten var lige ved at give hende en iskold skulder, men så sagde Ulla Henningsen: "Det er da meget gode sange, så det ku' da godt være..."

Med den bemærkning åbnede hun en hel ladeport af søde drømme. Pensionisten formelig svævede ned ad Ernst Meyers Gade og hele vejen hjem.

- Hvis Ulla Henningsen er med, kan jeg få hvem som helst med - også grand prix sangerinder, tænkte pensionisten.

- Spørgsmålet var, om Torsdagsbaren kunne betale, - de er jo nødt til at tage sig dyrt betalt, hvis de vil købe hus i Humleby, eller have råd til

at blive boende.

– Det kræver vist en sponsor.

Svaret lå ligefor. Husejerforeningen gjorde meget for at holde projektet for den nye Carlsbergby nede ved jorden. Så mon ikke Carlsberg kunne se en interesse i at få Beboerforeningen over på sin side med et sponsorat til torsdagsbaren?

For enden af Carstensgade var nogen åbenbart i færd med at bygge et Humleby-hus om til et lille højhus. Pensionisten syntes, det var en god ide at bygge et højhus ved porten til Humleby, selv om de kommende højhuse i Carlsberg-byen selvfølgelig blev voldsomt meget højere. – Men vi er her også, og set fra gadeplan, så gør det ikke noget, at vi er til at få øje på og ikke bliver helt overskygget af Carlsberg-byen. På den anden side var huset ud mod Vesterfælledvej og Trøjborggade en fremragende reklamemulighed for Carlsberg som sponsor for beboerforeningens torsdagsbar og for "Torsdagspigerne" – Et neonskilt ville være godt anbragt på det sted.

Pensionisten indså, at det var bedre at kalde en ny gruppe "Torsdagspigerne" og ikke lade som om, at "Lørdagspigerne" var tilbage efter mere end 50 års pause og mindst et dødsfald. Han var sikker på, at det nye navn alligevel ville vække minder og få folk til at strømme til.

Da han et par dage senere omsider traf Kaya Brüel hjemme, blev han skuffet. Hun ville gerne synge sammen med Ulla, som hun havde været sammen med i en musik-teater-forestilling, sagde hun. "Men da ikke sådan noget, der ikke rykker noget eller nogen nogen steder....!"

– Kom den glade vandrers måske ikke ud af stedet, tænkte pensionisten. Hans håb blev slukket, som havde han fået en spand koldt vand hældt over sig.

Han forsøgte sig med, at der helt sikkert var store penge i det. Men Kaya Brüel ville vide, hvem der i givet fald skulle synge og spille med

og noget om kontrakter, produktion, indspilning og en hel masse som pensionisten ikke helt fik fat i.

– Selv for en grand prix-sangerinde er det vel en stor udfordring at skulle leve op til Lørdagspigerne, tænkte han, så selvfølgelig er hun betænkelig...

Så slog det ham, at hvis hans nye computer kunne alt det, som ekspedienten havde lovet, så kunne han selv lave en optagelse, som ville overbevise enhver - også sangerinderne - om, at Lørdagspigerne ved at genopstå som Torsdagspigerne opfyldte et stort behov.

Nu gjaldt det bare om at finde den tredje "torsdagspige".

Svaret på det problem sprang ham i øjnene fra en plakat i Beboerhusets vindue; en sangerinde fra selve Det kongelige Operakor skulle optræde i torsdagsbaren med sange fra opera og musicals, og så var hun ovenikøbet datter af en Humleby-beboer, som han havde lært at kende i Torsdagsbaren.

Nu gjaldt det bare om at få købt en mikrofon og finde et godt sted at optage. Beboerhuset kunne han ikke bruge, der var for meget larm i det nabolag.

– Jeg gør det nede i kælderen – indretter det som et rigtigt lydstudie – med rørlæggerens hjælp kan jeg finde vejledning på internettet..., tænkte han.

Det viste sig at kræve en hel del rasende dyre specielle Rockwool-fiduser og en masse gipsplader. Plus en lyd-dæmpet ventilator - den var heller ikke billig. Da materialerne kom på en stor lastbil indså pensionisten straks, at det oversteg hans gør-det-selv evner, så han ringede til den lokale tømrer, som heldigvis viste sig at have tid. Økonomisk løb det langt over smertegrænsen - men på den anden side ventede der store indtægter, når de gode gamle sange kom på markedet i ny og frisk udgave med Torsdagspigerne.

Tømreren brugte kun en uges tid.

Pensionistens frygt for, at hans kone ville gøre vrøvl, viste sig heldigvis ubegrundet. Hun var på det seneste blevet lettere at leve sammen med. Hun kom ikke med de sædvanlige bebrejdelser over det ene og det andet.

At få computeren rigget til i kælderen med ekstra højttalere og internetforbindelse var han også nødt til at købe sig hjælp til.

Det næste var at spille Lørdagspigerne sange for Torsdagspigerne, så de kunne få indtryk af, hvad han forventede, at de levede op til. Det var ikke helt enkelt. Han måtte betale en flybillet, fordi Ulla Henningsen opholdt sig langt pokker i vold oppe i Nordjylland. Men endelig lykkedes det at få aftalerne på plads.

Desværre var der ingen andre på gaden, som så pensionisten i sit pæneste tøj tage imod de tre stjerne-sangerinder.

Han var spændt, da han i kælderen åbnede den fine nye dør ind til studiet. Men han blev slemt skuffet. De tre damer begyndte at fnise og opføre sig fjantet som skolepiger.

Da han spillede "Den glade vandrers" grinede de højt, og det blev de ved og ved med. Det gik op for ham, at han måtte begynde forfra og få fat i en som Birthe Kjær og to mere af hendes kaliber, hvor han kunne være sikker på, at de både havde sans for kvalitet og opførte sig professionelt. Men så langt rakte hans penge ikke.

Da de havde grinset af og gjort ham klart, at de desværre ikke kunne medvirke i hans projekt, sagde de allerede forhenværende Torsdagspiger dog pænt farvel og ønskede ham held og lykke med at finde tre andre.

Pensionisten gik ovenpå og lagde sig på sengen. Konen forsøgte at trøste ham, da hun kom hjem og fandt ham i nedtrykt tilstand. "Det er godt nok en dyr hobbykælder, du har fået dig, men du skal nok få glæde af den", sagde hun.

Det hjalp lidt på pensionistens humør. Han kom i tanke om, at han ved

Med Ulla Henningsen, Kaya Brüel og Cille Ebling på plakaten og en solid sponsor i ryggen, mente pensionisten, at Torsdagsbarena's problemer med at få huset fyldt ville være løst en gang for alle.

gadefesterne de sidste par år havde set store børn og unge mennesker fra Humleby spille og synge på scenen.

– De har garanteret brug for et rum, hvor de kan øve sig uden, det generer nogen, tænkte han.

Han skrev en seddel, som han fik sat op i Beboerhusets udhængsskab.

Dagen efter så han lysere på det hele. Det var bedre at satse på ungdommen end på krukke stjerner.

Alt var i det hele taget blevet meget lysere – måske fordi, et tykt snetæppe i nattens løb havde lagt sig over Humleby. Og i dag skinnede solen fra en skyfri himmel på alt det glitrende hvide.

Inden han nåede ud i det gode vejr ringede det på døren. Uden for stod tre store knægte og en pige:

“Er det her, der er et lydstudie? – Må vi se det?“, spurgte de.

Pensionisten viste dem ned i kælderen: “Nøj - hvor fedt! Her kan vi rigtig trykke den af, råbte deres anfører begejstret”. “Hvad koster det i timen? Mine de gamle vil godt give en del for at slippe for at høre mig øve”, sagde en af dem.

Pensionisten foreslog 80 kr. i timen. Og regnede ud, at studiet så var betalt af på et par år, hvis de øvede sig flittigt, og det så de ud til at være indstillet på. 20 kr. til hver fandt de helt i orden.

Dagen efter ringede det på døren. Udenfor stod fire voksne mænd.

– En hel kvartet, tænkte pensionisten. – Ikke nogen dårlig ide at genoplive Four Jacks eller Blue Boys!

“Vi kommer bare for at sige dig tak. Det er virkelig en stor tjeneste, du har gjort os og selvfølgelig også vore børn ved at lade dem spille i din kælder. Du får nok mange børn på besøg i julen, fordi forældrene endelig tør give deres børn instrumenter i julegave. Her har du et par flasker, og vi ønsker dig en rigtig glædelig jul”.

“Tak, i lige måde!”.

Onkel Svend